

ge-oh-be-ha

Juffrouw Mireille, een ietwat wulps ogende, rondborstig bedeelde brunette, wilde de bakkerij verlaten met een half brood, dat op haar verzoek slechts voor de helft was gesneden en dan nog vanaf de kopse kant. Door haar rokje een ietsje gehandicapt was ze haar halfgesneden halve brood al verloren voor ze de deur bereikte. Geen der aanwezigen zei iets, want iedereen was benieuwd hoe ze zou gaan bukken. Ze zou niet gaan bukken als ze het niet in de gaten kreeg. Gelukkig, ze rommelde al nerveus in haar tas.

“Godsamme,” zei ze, “waar heb ik toch mijn beha?”

“Uw beha ligt op de grond,” probeerde een onderkruiper lollig te doen.

Vlatsj!, die kon 'm om zijn oren krijgen.

“Uw beha zit achter uw oor,” probeerde een ander, maar net zo lollig.

Vlatsjklatsj!, die kreeg 'm ook om zijn oren.

“Uw beha zit in de ladder van uw kous,” probeerde weer een ander, maar net zo lollig.

Fletsj, die kreeg 'm om z'n oren gekletsjt.

“Juffrouw Mireille,” zei het bakkersmeisje, “u kunt beter morgen terugkomen. Dan geef ik u een beha van mijzelf. Wij hebben toch dezelfde maat.”

Moeten jullie eens raden wie er allemaal naar het bakkersmeisje keken. En juffrouw Mireille heeft doodgemoedereerd haar brood gepakt, haar beha uit de etalage gepakt en is op haar gemak naar huis gesticpt.